

[Hans Jacob Sørensen.]

drøfte, men eet er jeg enig med den højtærede Minister i, nemlig det ønskelige i at faa en god Ordning paa dette Omraade. Vor Dommerstand maa have en uafhængig Stilling, men Respekten for og Tilliden til Stillingernes Indehavere maa heller ikke kunne rokkes ude i Befolkningen, det er hverken Domsmagtens Autoritet eller Dommerstanden som Helhed tjent med.

Pürschel: Her i Salen synes Vinden at blæse ret gunstigt for dette Lovforslag; ogsaa jeg ser personligt ret venligt paa det, men jeg er ikke helt sikker paa, at den samme gunstige Vind vil blæse fra alle Sider, naar Forslaget en Gang naar op i det andet høje Ting. Denne Bemærkning vil jeg forudskikke, fordi den i Virkeligheden indeholder et vigtigt Moment, som man maa tage i Betragtning, naar man vil stille dette Lovforslags Horoskop.

Vor Grundlov tilsigter klart at skabe Dommerne en særlig Stilling indenfor Landets Tjenestemænd, i Erkendelsen af den meget store samfundsmæssige Betydning, det har, at de Mænd, hvem det paahviler at afgøre, hvad der er Lov og Ret her i Landet, virkelig er i Besiddelse af en Uafhængighed, en Upartiskhed, som alene i det lange Løb kan underbygge Tilliden til Domstolenes Afgørelser. Det kan ikke nægtes, at Lønningslovens Underbyggen af denne Uafhængighed har været knap saa maaltbevidst; der er ingen Tvivl om, at de danske Dommerlønninger sammenlignet med Udlandets maa betegnes som beskedne, og der er heller ingen Tvivl om, at det vilde være klogt at ændre ved dette Forhold, fordi det nu en Gang er afgørende, i alt Fald i nogen Grad, for Tilgangen til disse Stillinger.

Derfor anlægger jeg for mit Vedkommende slet ikke den samme Betragtning, som har været gjort gældende af Ordførere, der har talt før mig, at der skulde være noget forkasteligt i dette, at Dommerstanden havde det, man kalder et Pensionsprivilegium. Jeg kunde meget vel se det som en klog Politik fra Samfundets Side at sige: Vi kan ikke give Dommerne saa store og gode Lønninger, som vi i og for sig maatte ønske efter hele vor grundlovmæssige Indstilling at give dem, saa

længe de sidder i Tjenesten; men til Gengæld kan vi give dem dette, at de, naar de gaar af, bevarer deres fulde Indtægt. Dette betyder jo dog for en Række Dommere en betydelig Nedgang i Indtægt, det ved vi alle. Dette ser jeg altsaa ikke noget urimeligt i, og jeg henter derfor heller ikke noget som helst Argument for Lovforslagets Genneførelse fra denne Kilde.

Nu er det saaledes, det ved vi alle, at Begrebet en gammel viis Dommer er et Begreb, der paa Forhaand er omgivet med en vis Glans, og vi ved alle, at der virkelig er noget rigtigt i den Betragtning, at Alder ikke er nogen daarlig Egenskab for en Dommer; man erhverver jo med Alderen en Overlegenhed i god Forstand, en Uafhængighed og, hvis ens Udvikling har været sund, en Upartiskhed, som maa være af største Værdi for Dommerne, og som er af større Værdi for denne Stilling end maaske for nogen anden. Men hermed er jo ikke sagt, at alle de Dommere, der bliver gamle, netop har disse Egenskaber. Der er jo ogsaa gamle Folk, der udvikler sig i Retning af Forbenethed o. s. v., selv om de er i Besiddelse af deres fulde Evner; jeg tror, at det lykkeligvis er sjældent i den danske Dommerstand, men naturligvis forekommer det i denne som i alle andre Klasser af Folket, i alle andre Bestillinger. Jeg har altsaa i og for sig ikke noget imod de gamle Dommere, jeg mener, at de i mange Retninger kan være en Værdi, men jeg vil dog gerne fremhæve, at Nutidens Dommeré i flere Henseender er vanskeligere stillede end Fortidens. De virker for Offentligheden, en meget væsentlig Del af deres Embedsgerning foregaar paa en Præsenterbakke, overfor et meget kritisk Publikum, og hvad der er afgørende: Nutidens Dommergerning kræver af sin Mand, at han er i Stand til at følge baade den civile og den kriminelle Procesforhandling med en meget vaagen Opmærksomhed og somme Tider Dage igennem, og dette kræver efter min Mening en Mand, der ikke er kommet for højt op i Aarene. Dette er efter min Opfattelse et vægtigt Argument for at indføre en Aldersgrænse for Dommerne.

Det Spørgsmaal, som i Virkeligheden er det eneste, man i Dag behøver at tage Stilling til, er jo dette, om denne Lov er i Strid med Grundloven eller ikke. Der er